

i det danske sprog, inden de skal til at lære fremmedsprog.

Hvorfor skulle det forholde sig anderledes med de tosprogede børn. Kun at lære dem dansk vil være at springe over, hvor gærdet er lavest. Det nytter simpelt hen ikke. Vi får ikke det optimale ud af danskundervisning, fordi de tosprogede børn har sværere ved at tilegne sig dansk, når de ikke behersker deres oprindelige modersmål.

Så enkelt er det ikke. Jeg mener ikke engang, at det er spørgsmål om religion, det er spørgsmål om facts.

De børn, vi har i folkeskolen, hvis modersmål ikke er dansk, er vi nødt til at tage os ordentligt af. Det skal være af humane grunde, men det skal vi også af mere egennyttige grunde. Jo bedre vi hjælper dem med at blive integreret, mens de er små, jo bedre får vi udnyttet de store ressourcer, som disse børn har fra Danmark.

Derfor synes jeg, det er lige lovlig dristigt, når Fremskridtspartiet i bemærkningerne til beslutningsforslaget skriver, at kommunerne simpelt hen ikke kan se rimeligheden i forpligtelsen til at undervise i modersmål.

I lyset af de mange forskningsresultater og erfaringerne med modersmålsundervisningen kan jeg ikke se rimeligheden i Fremskridtspartiets beslutningsforslag, og jeg er overbevist om, at mange kommuner kan se en endog meget stor fornuft i at udbyde undervisning i modersmål.

Som det fremgik af undervisningsministerens tale, finder vi i denne undervisning på mange måder et fint bindeled mellem børnenes hjem og så folkeskolen. Samtidig har vi ved at varetage modersmålsundervisningen i folkeskolen en oplagt mulighed for at integrere undervisning i dansk kultur og i hvert fald påvirke undervisningen. Den ville gå tabt, hvis vi lod andre for eksempel private varetage undervisningen.

Med henvisning til det, jeg tidligere har sagt om modersmålsundervisningens positive betydning for integrationen af de tosprogede elever, så mener jeg, at det mildest talt er et fejlskud at hævde som Fremskridtspartiet, at modersmålsundervisningen alt for længe har belastet skatteyderne.

Pengene til modersmålsundervisning er nemlig givet godt ud. De gør i den grad gavn, at det vil være at skyde sig selv i foden, hvis vi ikke længere tog os råd til at give børnene den modersmålsundervisning, som vi giver dem i

øjeblikket. En sådan prioritering, altså hvis vi prioriterede ikke at give dem modersmålsundervisning, ville hævne sig senere. De virkelig tunge udgifter vil først komme, når de tosprogede børn er blevet voksne og stadig ikke behersker hverken dansk eller modersmålet til fuldkommenhed. Hvad er det så for nogle borgere, vi får ud af det?

For at der ikke skal være nogen tvivl, må jeg hellere samtidig sige, at modersmålsundervisningen naturligvis ikke skal stå alene. Den er et supplement til danskundervisningen og skal på ingen måde erstatte dansktimer.

I Det Radikale Venstre har vi altid lagt vægt på vigtigheden og nødvendigheden af, at alle i det danske samfund får lært ordentligt dansk. Men så meget desto mere er der grund til at huske, at modersmålsundervisning og dansk supplerer hinanden.

De tosprogede børn har en anden baggrund end børn af danske forældre. Med rod i to kulturer får de en anden start i livet. Lad os hjælpe med til at gøre den anderledes start til en styrke og en rigdom både for børnene og det danske samfund.

Så lad mig slå fast: Det Radikale Venstre har ikke tidligere kunnet støtte forslaget om at begrænse, endsige afskaffe modersmålsundervisning, og det kan vi heller ikke støtte i år.

Bruno Jerup (EL):

Det kommer sikkert ikke som nogen stor overraskelse for hr. Køpke Christensen, når jeg siger, at Enhedslisten ikke kan støtte det her forslag. Det er efter vores opfattelse et helt forkert forslag.

For en gangs skyld vil jeg gerne benytte lejligheden til at rose ministerens tale. Det gør jeg så sjældent, men jeg vil benytte lejligheden, fordi jeg faktisk mener, at den indeholdt en lang række vigtige præmisser og argumenter for, hvorfor modersmålsundervisningen er nødvendig og en god ting, en god ting på alle måder, næsten på hvilken som helst skala, man måler den. Hvad enten det handler om en diskussion om udvikling af dansk – mundtlig og skriftlig – om det handler om udviklingen af deres egen kultur, deres mulighed for at kunne bevare deres egen kultur, hvad jeg i hvert fald går ind for, hvis det handler om muligheden for integration, hvis det handler om mulighederne for, at børn og altså familierne ikke bliver splittet, sådan at de stadig væk kan kende deres forældre og kan snakke med deres forældre. Næsten